

Fobi

Jag har inga fobier.

Att jag har svårt för att ringa upp någon och prata i telefon, när någon annan hör, det kan man väl inte kalla för fobi? Ja, jag tycker inte ens om att svara i telefon. Jag känner att hjärtat börjar galoppa oroväckande fort när den fasta (ja, vi har en sådan) telefonen ringer. Men är det fobi? Jag svarar iallafall och den som ringer säger: - Vad du låter andfådd?

- Lite fobi bara, säger jag. (Inte!)

Eller att jag har svårt för att räcka upp handen och vinka för att hälsa, när jag möter en bekant bil. Jag skyller på att jag har så väldigt svårt för att känna igen bilar. Men en gammal Volvo känner till och med jag igen, och jag känner minst fem personer som äger sådana bilar, så inte vore det hela världen ifall jag vinkade på en person jag inte känner. Men det går inte att vinka. Min hand lyder inte. Den kryper långt ner i fickan och gömmer sig. Men inte är det fobi?

Sen är det där med dörren.

Hur många gånger ska jag behöva kolla att jag verkligen låste den. Två? Och för säkerhets skull, gå tillbaka en gång extra och känna på den? Det betyder väl bara att jag är noggrann av mig?

Eller är det kanske ändå så att det är ett litet, men dock, drag av fobi.

Jag kanske borde gå i samtalsterapi hos en psykolog för att bli kvitt de här små bekymren?

Om det nu inte vore så att jag har en aning fobi mot just psykologer

Hur skall jag våga sitta hos en psykolog och vända ut och in på mig? Hen kommer kanske fram till att jag har många fler drag som jag borde samtala om, och gå till botten med.

Och det vill jag inte.

Så jag får väl leva med de här personlighetsdragen då, oavsett om det är fobi eller inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cikoria Blå med Poeter.se id #96002 innehar upphovsrätten